

A Crazy Dutchman!

Tijdens mij eerste bezoek aan het Camino-café in 's Hertogenbosch vertelde ik dat ik deze zomer langs de route van de Camino frances drankjes heb uitgedeeld. “Wát heb je gedaan?” werd er gevraagd. Ja, drankjes uitgedeeld! Ik vertelde mijn verhaal en kreeg het verzoek om het op papier te zetten als item voor de nieuwsbrief.

In september 2023 heb ik voor het eerst vanuit st. Jean de Camino gelopen. Een werkelijk geweldige ervaring waar ik het afgelopen jaar veel aan terug heb gedacht. In mijn werkkamer prijkt de Compostela aan de muur met daarnaast mijn pelgrimspaspoort met opgehaalde kleurrijke stempels van mijn tocht. Ik heb ze ingelijst om de herinnering “levend” te houden. Als ik boven mijn beeldscherm kijk, keer ik automatisch in gedachten terug naar de mooie pelgrimstocht, de ontmoetingen en de geweldige ambiance. Tijdens mijn tocht vond ik het altijd zo bijzonder dat er soms mensen langs de kant stonden en de pelgrims een stukje meloen, een glaasje water of nootjes aanboden. Gewoon, een gratis gebaar dat altijd dankbaar en met een grote glimlach werd aangenomen. Toen ontstond het idee om deze zomer ook zoiets te gaan doen; maar dan een beetje anders.

Ik heb gedurende een half jaar een mooie playlist gemaakt met relax-muziek. Een “zitje” van campingstoelen, een tafeltje en een parasol met voet, verzameld. Een vries/koelkastje, een thermobox, een powerstation en een zonnepaneel aangeschaft en de volgende tekst opgesteld: *“Dit is een mobiel Camino-café voor een gratis drankje om iets te kunnen bijdragen aan jouw mooie reis naar Santiago de Compostela.* Deze tekst heb ik door Google translate laten vertalen in het Spaans, Engels, Duits, Koreaans en Frans.

Vervolgens heb ik tijdens een scherpe aanbieding bij een bouwmarkt ongeveer 400 blikjes, flesjes en pakjes cola, ijsthee, en vruchtensap gekocht.

Half juli ben ik met een propvolle auto heel ontspannen in een avond en nacht naar Spanje gereden. Dwars door Parijs waar het rustig was vanwege de komende Olympische Spelen om rond het middaguur mijn tentje op te slaan op de stadscamping in Saint Jean Pied de Port. Helemaal klaar om mijn plan uit te voeren.

De volgende dag ben ik Spanje ingereden en heb ik 4 dagen tussen Pamplona en Burgos op verschillende locaties langs de route gestaan. Plekjes waarvan ik dacht dat een Peregrino wel een verfrissing kon gebruiken. Dus bijvoorbeeld na een beklimming of op een langgerekt stuk met weinig schaduw. En als er dan een plukje pelgrims langsliepen vroeg ik uit welk land ze kwamen, om ze vervolgens te wijzen op mijn (vertaalde) tekst en bood ik ze een koud drankje aan. Er volgde veelal een verbaasde blik gevolgd door een aarzelend “dankjewel”.

Het korte gevoel van ongemak maakte al snel plaats voor blijdschap met deze verrassing. Het was immers 35 graden in Spanje en in deze hitte de Camino lopen is een echte uitdaging.

De rugzak werd afgedaan en lachend ploften ze in een van de campingstoelen. Muziekje erbij en er werd zichtbaar genoten van een koel drankje. Mijn koelkastje koelde voortreffelijk op het zonnepaneel, uit de luidspreker klonk Fleetwood mac en het zitje deed dienst als onverwachte tussenstop. Ik genoot van alle bezoeken en contacten. Er werden selfies gemaakt en het was supergezellig. Het waren precies die momenten waar ik op had gehoopt om een beetje dezelfde vibe te voelen als toen ik zelf de Camino liep. Een Amerikaan noemde mij zelfs een “angel on earth” omdat hij nog geen “five minutes before” gedacht had aan een “cold coke” En daar staat dan ineens uit het niets “a crazy Dutchman” met een “realy ice-cold coke”!!

Boven op de Alto del Perdon werd ik aangesproken door vier politieagenten. Twee Spaanse en twee Italiaanse agenten. De Spaanse agenten waren van de Guardia Civil Navarra, van de speciale Camino eenheid. Ik wist niet van het bestaan. De Italiaanse agenten waren er in het kader van een uitwisseling. Ze dachten dat ik drankjes verkocht en wilde mij wegsturen. Toen ik ze wees op mijn vertaalde tekst dat ik ze gratis weggaf veranderde hun houding en werd ik door de Spaanse agenten een voorbeeld genoemd hoe het op de Camino eraan toegaat.

Dat iedereen zijn eigen Camino loopt maar met zorg voor elkaar en hulp als dat nodig is. De Italiaanse agenten vonden het erg bijzonder. Ze kwamen uit Napels en moesten even “schakelen” bij de uitleg wat de Camino karakteriseert. We hebben vervolgens samen een flesje water gedronken en ik kreeg een polsbandje stickers en wat kaartjes met telefoonnummers om uit te delen aan pelgrims voor het geval ze hulp nodig hadden.

Het waren mooie ontmoetingen en ik mocht dit keer als gastheer en “ervaringsdeskundige” de verhalen van de eerste dagen aanhoren. Ik heb enkele tips gegeven en steevast erop gewezen dat de Camino lopen geen “wedstrijd/race” is. Dat is toch een van de valkuilen als je net begonnen bent. Geniet van de Camino door te vertragen om helemaal tot jezelf te komen.

Van de Peregrinos kreeg ik steevast de vraag waarom ik dit deed! Hélemaal uit Nederland om gratis drankjes uit te delen?? Mijn antwoord was niet moeilijk. “Ik geniet nu van en met jullie (op een andere manier) weer net zoveel als vorig jaar en ik vind het heel fijn om iets terug te geven aan de Camino die mij veel heeft gebracht.

Na vier dagen was ik door mijn voorraad heen, was de Parasol tijdens een windvlaag kapot gegaan en was het weer tijd om terug te keren. Vol voldoening ben ik naar huis gereden. Thuis aangekomen keek men in de supermarkt toch een beetje vreemd, terwijl ik het zoveelste plakkerige blikje op de band van de emballageautomaat legde. Ja, men moest wel even geduld hebben voor ik 2 vuilniszakken had gelegd. Ik meende ook iemand horen zeggen dat het toch ook wel weer goed is dat je door blikjes en flesjes te verzamelen een extra “centje” kunt bijverdienen. Niet wetende dat deze lege blikjes en flesjes de overblijfselen waren van een beetje gekke actie die in Spanje erg werd gewaardeerd en mij een heel goed gevoel gaf.

Wim Maessen